

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 540. Vigiliis Pap. Annus 1. Iustiniani Imp. 14. Vitigis Reg.
4.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

VI. a Rom. 4. b. 2. Cor. 4. DEI PRO ROM. EC. CL. PRO. VIDEN. TIA.

c. Mar. d. d. Mar. 14.

c. Mar. 16.

VII. CLERI. RO. MANI. CONST. LIV. ME. FLIGEN. DO. PONT.

VIII. DE VIGILII PAP. ELE. CTIONE.

haud dubiam laeter aleam, cum sciret eandem quam vellet faciem reddidit. At quoniam eorum, quae sunt in mente, Inspector tantum & index atque vindex est Deus, non nobis quae in eius mente cogitationes fixae laterent, sed quas foris manifeste agendo cunctis aspiciendas proponit actiones. confidendum erat: nimirum ipsum, quod debuit esoluisse, & vt immeritum, & sublimiori cathedra, quam supetbe confederat, humilii obsequio descendisse.

Queritur qui vocat ea, quae non sunt tanquam ea, quae sunt, & de tenebris facit lucem splendescere, non alio modo, quam se ipsum esse, qui regit Israel, & deductus velut ouem Ioseph, vult à caecis intelligi, dum finit aliquod res Romanae Ecclesiae turbare, in tantumque dilectum adduci, atque pene periclitari: vt cum omnis ferme spes videri possit esse consumpta, & animo concidant deficiantque ipsi, qui contra vehementes ventorum flatibus nituntur & laborant in remigando; tunc ipse ex improbitate apparet, atque dicat: *Confidite, ego sum, nolite timere.* Sum ego ille ipse, quidem: qui Petro d. cum cepisset mergi, manum extendens, eduxit illum ex vadis. Sum ego, qui eadem caeli clauas tradidi & inferorum, quo scirent omnes, caelicolas ipsam habere foecios, & inferis dominari. Ego ipse sum, qui, ne aliquis eius successores posset distingere de meritis, post triplicem reatum negationis eidem Petro vniuersalis gregis credidi praefecturam. Ego insuper ille ipse sum, qui eidem aliquando dixi: *Tu es Petrus, & super hanc petram aedificabo Ecclesiam meam, & porta inferi non preualebunt adversus eam.* ne videlicet qui post successores eius clauam tenens, ad imperium mentium fluctuum timeret, quod sacri maicolum, vel in scopulos illam frangi, dissolui, quae si impingat in Syrtis: cui magis sit metuenda infida securitas, ne in littore otiosa constitens cetera praetercat & alga sepeliatur, quae à seuo flante Aquilone tepellat. Sic igitur ex insperato rade post duras, quibus agitata est Ecclesia Romana, procellas, imperante Deo ventis & mari, facta est tranquilla magis, cum qui haecenus ad malum Vigilans vigilasset, cepit pro vniuerso grege agere vigili excubias, vbi legimus esse caput Episcopos. Quomodo autem haec facta sint, auiliamus.

Hic igitur quae dicta sunt à Vigilio legitime de Sedis abdicatione completis: mox itudina Belstarj, vt idem eligeret Pontifex, suffragur, uxor, populam, ad id per eadem impellens atque Senatum. Tunc electus in maximas cōiectus angustias, quid agere, agi abbat multa que mutuis consultationibus permittant; longe abhorret, vt hominem tot eriminibus implicatum in sedem eueheret Pontificiam, id praefectum sacris Ecclesiae legibus prohibentibus, sed de quo immineret periculum, ne obsequens Vigilans vatis Augustae, eandem sedem Apostolicam (quod nonquam acciderat) si non haerese, saltem eommunicatione cum haereticis inuicem macularet, ab eius electione se magis magis que exhibuit alienum. Magna quidem erat ista, adeo vt ad eligendum Vigilum nulli à dñci rationibus possent, ab eius electione longe longius abhorret, sua debet ipsa recti amans ratio. Contra vero accuratius rem expendentes, manifeste certebant, si quemcumque alium eligerent Summum Pontificem scindendā mox fore Ecclesiam, dico schismate, quod potentia seculari ex sententia iustitiae; Theodorae Augustae rursus euehendus in Pontificiam sedē Vigilans elicit, rursus idolum collocandum in templo, cōspiciendamque abominationem desolationis stantem in loco sancto, per quem timeret simul cum schismate etiam haerese inducendam, si pote indigno Vigilum auxiliis Theodorae, vt in sede senel de pra contineri firmat; possent, in gratiam ipsius cuncta factum contra illum, quae ceteras elegerat Romanam Pontificem foreque, vt alius namquam scissus esset, quosque videret Theodora.

Hic insuper addebat, quod cum Vigilii personam, quam diu ob oculos habuissent, sacris perispectam haberent, nempe esse hominem vera Catholicum, honoris tamen cupiditate flagrante, non eius rei causa seletur.

phime Theodorae Augustae instar mancipij vendidisset: salubre illud consilium inierunt, vt ipsius quoquo modo possent ab Imperatrice redimerent, impenso illi honore, quem cuperet, sibique ita hominem vendiderent, atque hoc modo à ceteris nexibus obligarent: duplicem inde se consecuturos esse vilitatem videntes, nempe & ab imminente schismate & ab irreperente haerese Ecclesiam Romanam reddendam fore securam. Sic igitur diuinitus inspirato consilio (vt eius declarauit) communi sententiae inhaerentes, morte maiorum se omnibus ritibus rem agentem, accipientesque ab ipso Vigilio Catholice fidei professionem vna cum haerese & haereticorum omnium execratione euehant ipsam in Pontificium thronum, creantque Romanam Pontificem sexto (vt dicitur est) die à morte Siluerij, quarto Kalendas Iulij.

Hae quidem cuncta Dei ntu esse facta, probat euentus: siquidem nouo exemplo accidit, vt qui ad maledicendum populo Dei Propheta antea fuisset inducus idem ad benedicendum eidem conuerteretur, & qui missus fuerat homicida, in Prophetam Deum laudantem cōtinuo mutaretur. Fuit ista plane miratio dexterae Excelsi, & insigne miraculum, quo perspicuum factum est, Dei prouidentiam Romanam Ecclesiam sollicitius gubernari, vt in quous discrimine constituta, sit penitus liberanda: quod diuina fit promissione secuta, vt à portis inferi semper illa se permaeat, & iustitica quadam transformatione, quos aliquos accepit, solet max reddere sanctos, vt isdem fixe mox ipsi in haerese sacre Petre, super quam Christus suam fundauit Ecclesiam, instar polytiphus colorem accipiat, & quod maius est, eisdem quoque consequantur robur & firmitatem. Si quidem probatur euentura (quod apparuit tanquam ostentum) ipsum, qui haecenus sterilis arando fuit & mobilis in diuersa agitata pro diuersitate ventorum, in firmam stabilemque petram esse conuersum, solidum haerente in Ecclesia posito fundamento. Haec de electione Vigilij, saeculari quoque nobilitate clarissimi, filij nimirum (vt Anathasis habet) Ioannis Consul.

Horum gratia scito, non ob aliam, quod clero non adeo liberum esset, qui quid vellet libere agere dictum à S. Gregorio, ab Hormisdas tempore vique ad Vigilum fuisse Romanorum Pontificum ordinationes expolitae: sunt enim haec eius verba: *h. De ordinatione vniuerso Apollonia Sedis Pontificum, virtum post beatissimum vnum Hormisdas aliquas sine addita, charitas vestra requirit: sed vique ad Vigilij papa tempora, expolitae ordinationes Praesulatum esse cognoscitur haec ipse.* Haud tamen ob id Deos ipsam suam dereliquit Ecclesiam, sed cum ipse eidem praesideret Antistes, mala cuncta obstantia conuertente scit in bonum, ipsosque opus in gregem lucentes in optimos mutare pastores: vt omnes intelligeret, esse Deū, qui regat Israel.

Quis enim non intelligat, ista de electione Vigilij improbi hominis diuino consilio esse permilla, ne quis contemnendum putet, si quem viderit non meritis, sed nomine tantum referentem Petram sedere super Apostolicam sedem Pontificem: memot & vmbra Petri imensum à Deo praesitum esse virtutum: nam et si quid inane esse vmbra prorsus appareat, corpus tamen ipsam Sole illustratum ostendit: si quae ex diuina facta Petro promissione, qui vmbra tantum eius corporis sua imbecillitate videri possent creati Pontifices, eisdem tamen non esse Apostolicae virtutis expertes, eisdem tamen non in Vigilio factū intelliges, nec quidem aliquo temporis intervallo, sed quae magna admiratione dignum est, istam vbi legitima electione Petri thronū conk. ede, sacerdotale robur accepit, & constanti intuitu Pontificis: vt plane ad confutandas haerese atque haereticos vilius sit acceptisse à Domino Apolloniam, omnem ipse penitus adimens aliter de se sperandi, qui cum (vt vidimus) ad prae quoque per petrandam pellexerat. Quo tempore expectabatur, vt post Syluerij obitum reuocaret (quae fuerat) se antea Theodorae Augustae pollicitus) Amphimū Episcopum ab Agapeto damnatum Constantinopolij

IX. Num. 12. 11. 4. G. Reg. 14. MIRAND. LISTA. CTADITI. NITS. YRANHO. TATSO.

h. Greg. 14. 2. 4. 15.

XI. PETRI. CESSOR. LICET. MA. LVS. ADO. STITI. TIV.

...causaliter eas etque colleges ipsius hereticos irrogatorum in ipsos anathema illud necans, confirmavit. At quomodo id accidit, videamus.
Hocigitur anno sob Iustini Constantiam simul ac de legima electione Vigilij Constantinopolim nunciam perlatum est ab Imperatore presertim fuit, more matrem quod Imperatores Catholici praestare consueverunt (et presertim dictum est ex Symmachi Papae Apologiam ad Anastasium) nimirum sine cuius Imperij gubernacula susciperent, sine cum Apostolice Sedi nouum in cognoscere Praesidem institutum, ad eum protinus egrediantur, quae significantes, in eadem fidei professione ipsorum esse consores, Iustinianus itaque Romanam ad ipsam Vigiliam mittens legatum Dominicum Patriarcham viam clarissimam, et ad eundem litteras dedit, si deique Catholice confessionem addidit. Perstitit illi patriarcham obsequium & Mentis Constantinopolitanae Antistes, et Iustinianus eandem ipsam Vigiliam scripta dirigens, ostendit ut sita quidem fidei omnia factum esse, quae ad nos ab ipso Vigilio sunt reddita litterae. aperte declarant, quae et codice Vaticano acceptas, tamque ipsa recitataeque editas hic reddidit sumus.

Sed primam illam ex his exploratam habebis, longe abstinere, Iustinianus Imperator in damnationem Synterij ob rebellionem Anthonij Theodori Augusti commiserat, utrum si id accidisset, nequaquam confirmationem renem gesturam per praedecessores Romanos Pontifices, postquam vero Agapeti, qui de postea erat Anthonij, ipse a Vigilio Papa dictis litteris per legationem Dominico exegisset. Unde Iustinus perspicuum videtur potius, rem esse, quod dictum est, et a omnia Theodora cuncto cum Vigilio esse militatam per Belisarium, Iustinianum autem ab omni Vigilio cum Theodora conscientiam profus immittentem fuisse.

Sed iam ad grandis miraculo nota hominem loqueremur, ubi Pontifex coepit esse germanus: ut scilicet reus prodebum Iudaei Nam & Saul inter Prophetas accidit: in momentoque temporis, ubi in Lincea Ecclesia Sede vere Vigilius constitit, non iam formam accipere, necesse quaeque edidit, & confonata sanctis Pontificis prophetarum, mirantibus transformatio in ventum alerens, nempe ex hoste in defensorem, ex petto in reus in praedicatorum, et de blaspheмо in confesorem, atque deum in omnibus ex perfido in fidelem. Sed iam ipsam a sublimi Apostolico throno ad Orientem conuertitur litteris suis illa clamantem le

Christiano & clementissimo sine Iustiano Augusto Vigilius Episcopus.
Littera clementia vestra gloriose viro filio nostro Dominico Episcopo atque Patriae deserente, assueti veneratione suscepta: cum iustitia multo plura videretis ecclesiae gaudendum esse perferimus, quod Christianam fidem, quae divina Trinitas: huiusmodi & ceterum in nullo dissimulatio, in nullo permittitur esse dissimulatio, & hanc clementissimo Imperio vestro Dei, cui seruanda regnum, & perinde scripta, gratiam in vestro cumulatae operum, et in illa, quae vobis pro integritate & deuotione fidei vestrae Dominici singulari pietate concessit, agnoscantur iuste ac iustitiam imperi: quamprae adiuuati em docet Ap. Galus c: quia laetis per fidem vicerunt regna. Quasi enim regna plebana, quae sunt corporis, fuerint videritis, docet immittit, & postquam fuerint: quae quanto maior affertur namque, tanto magis vobis per fidem operum miraculo superatur.

Patet enim in Domino mirum contenti gloriare, quod non imperatorem solum, sed etiam facti doctorem vobis animam concepit, sua misericordia dignatus est, & quod omnes Pontifices antiqui in vestro solo sacrosancta traditione deposuimus, exortantes ut Catholiciam fidem adomare, regere Dominus & custodire toto corde legemur, immo hoc pietas vestra viribus efficit, cum per nos per vestras partes & vniuersas sine terra tam fidem, quam per vniuersas semper Christiane confessionis iudicio compellendo N. Iosani, Constantinopolitanae, Ephesinae promissa, sed & Chalcedonensis Synodos constat irreprehensibiliter fuisse, cum magis ad beatum pacem feruari: nec Christiano quomodo vobis ad hunc usque, qui se a praefatis Synodorum

...vinitate semper: & qui fidem eorum non omnium vni illos omni quo descendit ad hunc, non indicandum, sed iam indicatum potius existimemus.

Cui non ergo sacerdotum in eandem exultationem & gaudio infinita contulit, quod in seipsum per Dei nostri gratiam eorum vestro Iustini in Euangelio ea veritate, permissorum atque hereticorum dogmatum nocte discussa, vniuersali resplendet. Ecclesiae Ab his ergo a nobis, ut quod omnibus fratribus & coepiscopis nostris generare gaudio profitemur, nostrum non aut cum omnibus misceatur, aut (quod magis dignum est) supra cunctis emineat. Ex qua re venerabili Imperator, deo a veneratione gratulatione suscipimus, quod ad dote fidei & sua iracundia commotione successit, nobis etiam pio direxistis assensu: in quibus beata recordationis Celestini atque Leonis Apostolice Sedi Praefules, qui singulis heresis pro divina sibi dispensatione commissa cum Synodali congregatione damnantes, quod cunctis generaliter sequi debeant Christiani, mansura in eorum lege sanctorum, laudabili commemoratis affectu. Quorum probabilitate conuenit, sancti Leonis de ratione illos in illa, atque Iohannis senior, necnon & Agapeti de his nos per omnia conferentes. vniuersos Nestorianaeque Eurythianae sequaces heresis iusta iudicio sententia percuterent: quod nos omnino viribus sequi, non moque ad hunc de sententia, peratam vestra clementia indubitanter agnoscat. Sed & beati Leonis epistolae ad sancta recordationis Flavianum tunc Constantinopolitanae civitatis Antistitem, nec non & ad clementissimum memorie Leonis Primis em desinat, quibus haec eorum, id est, Nestorius atque Eurythianae per fidem rationabiliter ostensione, Deo sibi inspirante confutata, omnino amplectimur, & quae oportet charitate, defendimus. Et quamuis nos antea, fideique vestra, Deo custodiente, sinceritas contra ea nullatenus venire permittat: perpendere tamen debet vestra pietas admodum prudentia, quae non digni sententiam Antistites, qui praefatos Praepulsum Sedi Apostolice inuoluntate minime constituta seruauerint.

Hec ergo, quae de fide a Patribus sanctarum quatuor Synodorum, & ad signatu beata recordationis Papa Leonis epistolae, atque a supra scriptorum praedecessorum nostrorum consuetudine sunt venerabiliter desinita, per omnes nos sequentes, & eorum doctrina contrarios probabili Apostolice Sedi antistite damnetur, anathematizemus eos, quicunque de fide eius expressione, vel recitatione, aut disputare peruerse, aut infideliter dubitare tentauerint, & contra eadem sententias, quae de fide in Nicana, Constantinopolitana, Ephesina prima, & Chalcedonensis sanctissimam Synodis, necnon & beata recordationis praedecessorum nostri Leonis epistolae, quarum fecimus mentionem, vel vniuersis, quae ipsos sancti antistites continentur, & Catholice fidei vinitate seruauerint: Amplectentesque & in omnibus comprobantes fidei vestra libellum, quem nostri obsequi famulatus tunc praedecessorum vestro pia recordationis Agapeti pietas vestra Orthodoxa deuotione contraxit: in quo ea, quae mente geritis, ad eruditionem futuram aetatis scripturae quaeque testimonio declarasti. Nihilque a sepe doctorum praedecessorum nostrorum fide deuantibus, sed qualibet occasione seruauerint: nisi forte si, res, in qua voluntatem, amputata caligine, supra scriptam de fide vinitatem penitentis compitentes voluerint correctione sellari: & damnatis omnibus, quae contra ea, quae praefati sumus, praesumpta quidam impetrate dixerunt, subter praemissis suis & propriis verbis cunctis hereticorum respuentes errores, sacrosancta fuerint distinctione conuasi, ut tunc communionis sacra mysterium mereantur, dum omnia, quae praefati sumus, cunctisque & Apostolica distinctione impluerint: quia nos nulli corrigenti se penitentiae locum conuenit amputare.

In his vero, in quibus Mennam fratrem & coepiscopum nostrum, memorem libelli sui, quem praedecessori nostro beate memorie Agapeto, et dinationis sine tempore, vestra clementia concessit, portaret, sequentem re vera Sedi Apostolica disciplinae, hereticis inseruit comprehensio, id est, Severo Eurythiano, Petro Apameno, Anthonio, qui etiam Ecclesiam Constantinopolitanam praua ambitione peruerterat, Zoara, sed & Theodoro Alexandrino, & Constantino, & Laediceo, atque Antonio Hierosolymitano Eurythiana heresi, sed & Dioscoro, qui in Chalcedonensi Synodo inter alios legitur fuisse damnatus, & desonoribus atque sequacibus anathematizasse, pietas vestra mandauit in mollo a nobis quidem moleste suscipi ut a praedecessore nostro, vel a

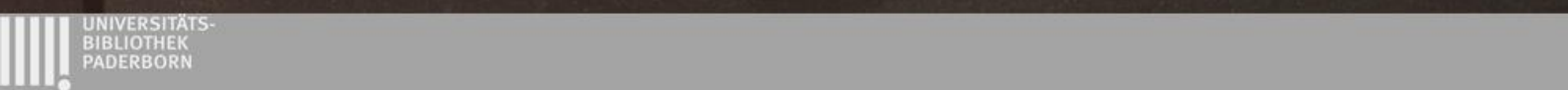
XVI.

PR. ED. B. CESSORI. BVS IN H. A. RET VIG. LIVS.

XVII. ANATHE. MA IN H. A. RETICO.

XVIII. ANATHE. MA IN AN. THYMVM ET SOCI. OS.

* Confessio.

Agath. lib. 1. h. 107.

XXXV. VINDICANTUR PROCOPIUS CALVMNIA.

XXXVI. RAVENNAE VITIGIS REGIS TABELLARIUM.

XXXVII. DEUS. LIVMDEI CIRCACHO STES IVOL. e. 174. 18.

vique duxit exercitum qui huc exagratas, admodumque debilitatas & immixtas; re infecta redire ad propria cogitur. Scimus Procopium ob hanc causam in eum vi didragos multa iactare: Verum si consulas Agathiam, haud leuem eam fuisse belli suscipiendi causam censebis, quam praebuisset Iustinianus Imperator: testatur enim Agathias a, haud aequo animo pati potuisse Theodobertum Regem, quod Iustinianus Imperator Graecorum quodam facta in monumentorum publicorum Imperatoris titulis omni genere litterarum inscriptis ponere consuevit, sicut Wandalos & Gothicum, ita & Francicum nomen, penitus ac sicut Wandalos & Gothos, ita Francos etiam debellasset, quos ne attingeret quidem. Hec igitur ad inferendum bellum adversus Iustinianum Imperatorem in Italia factis iusta visa est causa Franco- rum. Regi alterius domini nomine tenus licet impatienti, & iugo vel verbis tantum subdi penitus auctanti.

Quod autem idem Procopius calumniose tradit de Iustino Francos humarum id tempore hostias immolantibus, nullam habere a disputatorem, imo contradictorem eandem Agathiam aeque Graecum, qui haec de his actum de Theodoberto dicere aggreditur: *Sunt quippe omnes hi Christiani, & rectissime inter ceteros omnes opinantur. Habent praeterea per civitates Antiphites, sacerdotisque, sessorum super haud secus ac ipsi nos peragunt dies. Et sane hi nobis, est cetera laborant, meriti nos tamen volentes quam optimis praeditis, & maximum in modum civiles, nec quicquam habere, quod nobis hostias aliter praeter visitum barbarum, & vocis innotate, sanamque lingua. Quos quidem cum ob eorum virtutes, tum ob in ceteris aequitatem, inter seque concordiam mirum in modum admiratione ac laudibus profusque, haec & placita de his Agathias alia occasione alibi repetita. Sed facta haec ad instaurum de caelo Franco- rum in Iustinianum commotionis ob viarum indebitum titulum, ut Francicus diceretur.*

Quod autem ad res Gothicas in Italia spectat, alligis tandem diuinae gratiae Romano exercitui favor illuxit, cum (ut Procopius tradit) nulla Ducum virtute, Ravenna civitas, inpleque Vitiges Rex Belliaro deditur. Hec omnia quomodo acciderint, habes ipsum Procopium & sylvas enarrantem, eunctaque sub hoc anno belli Gothici quinto claudendum quo eos te largus, qui haec facta referunt anno superior. Porro quintum annum belli Gothici eundem esse Imperatoris de cetero inquitur, ex eo cetero scies. Lectorem dum idem auctor videlicet anno eiusdem Imperatoris secundum belli Gothici annum statuit. At non hic finis eiusdem Gothici belli: imo post haec res ingruentes in dextera videbis res Romanas esse prolapsas. parva enim Gothorum manus minime despondens animum, novam elegit sibi Regem Theodibaldum nomine, quem ipso regni exordio vix mille Gothi sequebantur, ut idem Procopius tradit: sed maioribus in annos singulis, novis creatis Regibus, incrementis aucta: sane, quae vi debantur esse confusa Gothorum vires, adeo ut Romanum in Occidente Imperium in maximum discessem ad duxerit: ut quae annis singulis pro temporis ratione dicentur, facile demonstrabitur.

Ita plane divina providentia moderans res humanas, sic attente consuevit peccatis hostes, ut tamen eos perdere penitus nolit: deprimat quidem, ne forte (secundum illud Propheticum d.) superbiat hostes eorum, & dixerit: Manus nostra excelsa, & non Dominus fecit haec omnia, erigit veto, ne erutus e flagellis Dei populus liber; timore solutus in grauiora iterum peccata dilabatur. Ob idque pro illis ad Deum conuersus peccatus est David dicens: *Ne occidas eos, ne quando obtulerintur populo tuo. sic & vidimus noluisse Deum septem illos Israelis infensos populos Palaestinae occupantes ab illis penitus vincit atque deleri; sed vsum illis fuisse tamquam virga ad infligenda peccantibus verbera. Eodem itaque modo permittit idem rerum moderator Deus tenuiter ad tempus extingui in Vitige regnum Gotbo-*

tum, ut Latini animam insulantes Graecos cohberet, deleat vero tandem, ut Arianus haereticus error, quoniam afflicti ad hos Gothi carere voluerunt, cum ipsi gen- te pariter tolleretur.

Sic itaque Deus, iustitiae dextera suspensa lance, aequilibrio pro meritis hominum cuncta disponere consuevit, secundum illud Proverbia: *Pondus & statera iudicia Domini sunt.* cuius quoque arbitrio & illud factum est, ut cum res Occidentalis Imperij felicissimo viro sint hoc anno extirpandi, eodem sane tempore res Orientis cepta sint diro bello vexari, & plane pessime, atque in Syria funditus periti: vti & concussa Theodora Augusta desineret persequi Romanam Ecclesiam, in cuius Pontificem Vigilium non tantum patris contentis terribilibus insurgens iusta causa videtur posse exopta. Sed de Orientis cladibus narrationem aggrediamur.

Hoc enim anno Cosroes Rex Persarum, rupto fudere, in Romanum Imperium mouit exercitum: quanta autem damna eidem intulerit, cum non esset miles, qui ei aduerfaretur, Procopius narrat: videlicet quod Rex Persarum per Mesopotamiam descendens in Syriam, nullo obice, eandem demulavit, Sorenorum ciuitate in dedicationem accepta, atque vna cum habitatoribus funditus excisa, speritis pacis contentus cum Episcopo eius loci Candido nomine, quero redimere coegit duodecim milia captiuorum, credita & iuramento promissa pecunia duodecimorum aureorum quodque inde Hieraopolim veniens, illic Magnym Bezensem Episcopum ab Antiochenis legatum pacis missum inuenit; quo elulo, Bezenam expugnauit: indeque Antiochiam deueniens, eadem portus est, ut cum illic prius afulisset Episcopus eius Episcopus, atque Germanus Diaconus, qui illuc ab Imperatore missus fuerat reuigis in ciuitate inueniens in necem tradidit: cum & Antiochense duce ex clarioribus feminis, ne quid inde crederetur a Persis, sese sponte in Orientem flunium demerere: quando & ciuitate cremata iusta, maiorem tantum Ecclesiam legatorum precibus redemptam pecunia voluit esse saluam, quam ante ornamentis omnibus exilauerat. Suburbia quoque ab eisdem incensa Procopius tradit, saluo dumtaxat S. Iuliani templo & consuetis illi domibus, in quas legati ab Imperatore missi diuerterant. Huius autem Antiochense ciuitatis horrendae cladis tempore accidisse credi potest, ut inde Romanum translatum inere corpus S. Ignatii eiusdem ciuitatis Episcopi.

At quis tandem belli finis? magna igitur minia cum Cosroes transfugam per legatos fuisse, periculis videlicet quinquaginta milibus nomum aureorum, totidemque per annos singulos dandis loco tributi pacis, ob id ubique datis pacem inter Cosroes & Iustinianum Imperat. constitutam tunc fuisse Procopius tradit. Ante haec vero inuentum a Cosroes templum S. Michaelis in Daphne, idem affirmat: qui & mirandum quoddam Apameae tunc accidisse receperat his verbis: *Post haec (inquit) Cosroes cum exercitu Apameam venit, vbi per crucem Quamuis magnitudinis cubitali visum, ab homine Syro huc iam delatum, quam oppidani magnam eum loci tutelam esse existimant ac venerant, theca condita signata, quem anno multo ac gemma cellam sacerdotibus tribus custodiam tradiderunt, insuper quosdam certa die adierunt. Tunc ut aqua Apameensi populo videns Persarum exercitum id se venirentem, in magna trepidatione fuerat, Cosroesque audens, ut minime promissa maneret, Thebanus vbi Episcopum aduenit, rogauerunt Crucis signum eis ostendit, ut eo viso facilliter morerentur. Ille vero cum ea morem gestisset, spectaculum fieri contigit feruentis ac fide manum, Praesule enim id tenente, ignis inbas supra se rebatur: unde in tempore solo splendat praeter solitum apparet, illum continuo circumuenit em sequebatur. hoc uique Procopius: sed subdit Eugrius de liberatis virtute Crucis Apameensibus a Cosroes Rege Persarum.*

Ipsae enim Eugrius, qui interfuit, illa addit: *Es autem parentes mei cum aliis commorantur, theque id tempore ad se ho-*

XXXIX. E. P. 10. 11.

XXXIX. DE CLAUDIA TASYALE.

CAPTA ANTOCHIA.

XL. PAX IGNO MENTOSA ROMANA.

XL. P. 10. 11. MURACI LVMDEI GNO CRIS.

XLI. E. 10. 11.

...sententiam suam dixerunt. Postquam vero nobis data fuit potestas hanc rem exire admodum, amplexandique: Thomam saltem manum legimus crucis, quo reus peccati maledictio data fuit, vixit saccharum circumiens (vt statu ad matrem suam perhibita) omnium ostendit; ac Thomam de hinc ad hanc progressionem ingens flamma ignis splendens non ardetis sequitur. Quae rei saltem, quo postea Apamenonem ardetis sequitur. Quae rei saltem, quo postea Apamenonem ardetis sequitur. Quae rei saltem, quo postea Apamenonem ardetis sequitur.

Thomam autem non doctrina modo, sed et factis etiam... Thomam autem non doctrina modo, sed et factis etiam... Thomam autem non doctrina modo, sed et factis etiam... Thomam autem non doctrina modo, sed et factis etiam...

Sed ne lector, ob ludicra ita obiter transessit lucuosa: viderit totum Syriae cladem, Antiochenaeque civitatis omnium Orientalium nobilissimae vidit incendium atque ruinam, requirit eorum, ac memoria reperere, quae superiorum tomo à nobis dicta sunt de Syriae Episcopio primis vero Antiochenis, ex quibus aliquos phylaxiam filii Nestorii defensores, aliquos vero postea Euclychianae blasphemiae sectatores: vt plane sicuti experientia videtur amplissima quaeque ruere aedificia, cum ipsorum fundamenta deficiunt; ita etiam necesse sit perferendum florentissimas civitates atque provincias, quibus Christianae religionis deficit fundamentum, quod est ipsi Catholicae fides. Et licet non semper statim perferantur, vix sub equatur, vanam tamen inanemque perennis esse fides peccantium inactantiam illam, qua dicitur ab ipso soluta: peccans, & quid mihi accidit tristis? Atque...

...clamant haec vera esse omnes, quae sunt in Asia, Africa, & Europa, Orientales provinciae, traditae sunt barbaris ad multa annorum saecula decauita. Sed ad illam rem in his considerationibus rursus provoco atque reuoco, quam prospere, quamque feliciter cessantes heredes bellorum Iustiniano Imp. tam in Perside, quam in Africa, antequam in Siluerium Romanum Pontificem fuerit violentae manus iniecit; postea vesp coeuerit a se, quam existeret lucuosa: nam licet in Occidente ad modicum temporis spatium res Gothibae detere atque floride succedere vix sit, quae sepe postea sunt in discrimen adductae; certe quidem in Oriente, vbi regnabat Imperator res longe distanter vix sunt vbi que deploratissime, eoque statu miserum condidit, vt nona Hunnitas tantum (vt superius dictum est) sed etiam Persarum Regi fieri necesse fuerit tributa iam Imperatorem illum, qui Vuandalorum atque Gothorum Reges super duxerat sub iugo captivos: Sed haec Africae quam felicissimis auspiciis inchoata, maxima seorsum sunt detrimenta, vt ex Procopio satis potest quae cognoscere: & ne longius recedamus, ex his, quae hoc anno in Africa gesta esse testatur, perspicere valeas intelligere, quam disparis rerum progressus à principio fuerint subsecuti.

Hoc enim anno decimo quarto Iustiniani Imperatoris in Africa à Romanis male pugnatum est cum Maximis: quoniam in proelio inter alios ipse Romani praecipuus Dux exercitus desideratus est. Quomodo autem haec se habuerit à Procopio discere, qui cum ea est fufius prolocutus. Hic modo nobis illa tantum perbreuis recensenda erit hystoria, qua in inuocatione diuini numinis assidue peruenit militi diuinam virtutem palam ostentat. Porro tem gestam apud Sophronium relatum à hoc aetate: Narrat mihi quidam Patrum, accepisse à quodam militi: quod cum bellum gererent in Africa Romani cum Maximianis vixque fugerent à barbaris, & plerumque illorum...

passim caderentur: ipsum quoque, vixit ex barbaris nullum hostiam, vt illum ferret, vixit capiti. Quod cum ille cererit, orat Deum capiti & dicit: Domine Deus, qui apparuisti ancillae tuae Thebe, & eripuisti eandem ab inimicorum manibus, libera me in hac necessitate, & salua ex hac acerba morte: mox ibi in eremum, & agam vitam solitariam. Conuersu autem, neminem ex barbaris vidit. Itaque continuo venit in hanc Latiam Cephas; mansitque in seculum. De protegenti gratia, anni triginta quinque. hae auctor: cuius rei gestae veritatem probauit euentus, & qui casum est subsecutus effectus, cum videlicet miles haud ingratus, redemptam precibus vitam ipsi obtulit, cui eam acceptam ferret, feruens Deo in sanctitate atque iustitia omnibus diebus vitae suae. At iam praesentis anni robur gestis hic finis esto.

IESU CHRISTI
Annus 541.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. II.
Annus 2. THEODIBALDI REG. I.

VI sequitur ordine temporis quingentesimus quateragesimus primus Christi annus. Basilij Iunioris sine collega Consulatu notatur; nec post haec amplius aliquis Consulatus reperitur additus Fastis; licet non penitus Consules esse defuisse, ex veterib. monumentis appareat. Itaque plane Iustinianus Imp. eiusmodi per Consulatus à maiorib. deductam chronologiam, sui antiquitatem venerandam, paulatim antiquitate atque penitus tollere voluit, illam inducens, qua per Imperatoris annos tempora notantur, adderentur vero Consules, si qui essent; quod & lata lege vidimus sancuisse: cuius rei gratia in iudicium sibi peperit, & odium ab antiquitatum cultorib. concitauit. Potuit tamen (si quid ad eius excusationem afferre liceat) dignus ille eius rei esse praetextus, factum id scilicet immo detrasas expensas illas tollendas, quas in Consulatus ingressu ab ipsis creatis Consulib. fieri moris erat: nam eiusdem rei causa Marcianns Augustus illam promulgauerat legem, ne Consules in populum pecuniis spargerent, tam quam missilia, colligendas. Sed cum nec ita pareret inanis gloriae appetitus, Iustinianus ipse sanctam moderatus est legem, prohibens ne Consules aurum effunderent, spargendi autem argenti tribuit liberam facultatem. Sed quod neq. his se limitibus sciret humana superbia coarctare: hinc & illud subit Imperatoris animum, vt Consulatus dignitatem amplissimam paulatim à Senatu proferberet.

Hec, inquam, ad Imperatoris excusationem de iniuria in eum coacta dicta sunt: Sine potius ea fuerit conuertenda in legum conditorem Tribonianum ad tale honoris culmen ascendere non valentem, atque odio prosequentem in aliis, quod ipse conseq. minime potuisset, prohibente lege, ne quis non Christianus atque Catholicus amplissimi honoris gereret magistratus: Ethnicum enim ipsum perferre, superius dictum est. Verum ab omnibus in ipsum Imperatorem culpa transferatur, falli elatum agere ferentem sub alieno potius nomine, quàm Imperatoris, tempora numerari: eam tamen ipsi Imperatori vna cum Imperio iugem inhaerere voluerit consulatum, ait enim ad finem constitutionis, quam de Consulibus promulgauit: Imperatori quidem ingi & indefinens Consulatus omnibus ciuitatibus & populis & gentibus in singulis, quae plerumque, distribuunt adueniunt, aut cum ipse auerit, trabeo: Ideoque Imperij Consulatus per omnia sit sequens scripta, haec ciple.

Porro hic ipse annus, qui & delectus quintus ipsius Imperatoris Iustiniani numeratur, idem à Procopio sextus ponitur belli Gothici: quo Belisarius ob ingenium sibi partam gloriam, capta Rauenna & Vitigis Rege in potestatem redacto, ab aemulis passus inuidiam, in la spicionem que adductus effecta tyrannidis, Constantinopolim renouatur: de cuius illuc aduentu & gloria haec accepit à Procopio:

I. CONSULATVS CORPTINE GLIOE.

* ad

c Nouel. Iustinian. 107. 108. & Annot. de Cons. c. 1. 4. 11. 3.

II.

c Nouel. 107.

III. c Procop. de bell. Goth. lib. 1. in fin.

c Procop. de bell. Goth. l. 3. in primo.

Suffen